

podána stížnost na záštitu zákona. Totéž platí o vývodech stížnosti, pokud vytýkají, že nižší soudy nenařídily lékařského prozkoumání duševního stavu svědka L-a, ač by to bylo důležité pro posouzení otázky promlčení, neboť kdyby bylo zjištěno, že je skutečně sexuálně perversní a že jeho zápisky jsou pouhým výronem této jeho perversity, pak také data v zápiscích zanesená by byla bezvýznamná a byly by soudy nižší dospěly ohledně doby posledního závadného skutku k jinému přesvědčení. I tato výtka jeví se jako nepřipustné brojení proti skutkovému základu rozsudků nižších stolic a odkazuje se proto v tomto směru na to, co shora bylo řečeno. V bodech těchto bylo proto zmateční stížnost pro její nepřipustnost zavrhnouti.

Čís. 1309.

Ke skutkové podstatě přestupku dle Šu 477 tr. zák. stačí, že kupovaná věc jest nejistého původu a že jest důvod k domněnce, že byla odcizena nebo zpronevěřena. Přichází tu v úvahu osoba prodávajícího a povaha věci kupované.

(Rozh. ze dne 18. října 1923, Kr II 635/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 21. srpna 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem Šu 477 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvod zmatečnosti čís. 10, provádí však ve skutečnosti důvod čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., poněvadž netvrdí ani nenaznačuje, že měl býti obžalovaný uznán vinným jiným, méně trestným činem, než uvádí rozsudek, nýbrž domáhá se úplného sprostění stěžovatele z obžaloby. Stížnost namítá, že obžalovaný neměl býti uznán vinným přestupkem Šu 477 tr. zák., protože při koupi svrchník u neměl podezření, že jde o věc kradenou, a z pouhé okolnosti, že jej koupil od neznámých osob, z nichž jedna měla na sobě více kalhot, nemohl za to míti, že byl svrchník odcizen. Ohledně šatů, jež koupil od G-a, nebylo vůbec zjištěno, že pocházely z krádeže, naopak jest jisto, že byly majetkem prodávajícího. K těmto vývodům zmateční stížnosti dlužno především uvést, že obžalovaný byl uznán vinným přestupkem Šu 477 tr. zák. pouze proto, že koupil svrchník od G-a a V-a, ačkoliv mohl míti podezření, že je kradený, nikoliv také proto, že koupil mimo to ještě staré šatstvo, o němž rozsudek výslovně zjišťuje, že patřilo prodávajícímu Janu G-ovi. Tím se stávají výtky, které činí stížnost domnělému odsuzujícímu výroku pro koupi šatstva, bezpředmětnými. Pokud jde o koupi svrchníku, jest stížnost neodůvodněna. Ke skutkové podstatě Šu 477 tr. zák. se vyhledává koupě věci podezřelé. Podezřelou jest každá věc, jejíž původ jest nejistým, o níž se dá důvodně souditi, že byla nabyta nepoctivě, že pochází z krádeže nebo zpronevěry. Jeť právě účelem trestního ustanovení Šu 477 tr. zák., aby se úřadům, pá-

trajícím po věcech odcizených a zpronevřených, jejich činnost usnadnila a pachateli zpeněžení takových věcí stížilo. Nevyhledává se tedy, jak má mylně za to zmateční stížnost, aby již bylo zjištěno, že věc byla odcizena, nýbrž stačí, že věc jest nejistého původu a že jest zde důvod k domněnce, že byla odcizena nebo zpronevřena. Takové okolnosti, které odůvodňovaly podezření obžalovaného v tomto případě, jsou v rozsudku zjištěny; koupilť svrchník, ještě zachovalý, od dvou neznámých tuláků G-a a V-a, podezřele oblečených, takže již povaha věci kupované a ještě více osobnost prodávajících měla ho vésti k úsudku, že jde o věci nejistého původu, tedy o věci podezřelé.

Čís. 1310.

Vláda Československé republiky jest úřadem ve smyslu trestního zákona.

(Rozh. ze dne 19. října 1923, Kr I 952/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku trestního soudu v Praze ze dne 26. května 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem §ů 488, 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. zák. z roku 1863 a přestupkem §u 312 tr. zák.

Důvody:

Proti odsouzení pro přestupek §ů 488 a 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze 17. prosince 1862 č. 8 ř. zák. namítá stížnost dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že vládu v republice nelze pokládati za úřad, poněvadž jest ústavem politickým, jehož jednání (zde prohlášení války) podléhá veřejné kritice s hlediska politických stran a jejich názorů. Obžalovaný pronesl svůj výrok ve vědomí přípustnosti takové kritiky bez urážlivého úmyslu. Jeho slova jsou ostatně všeobecné fráze, v politickém životě obvykle používané. Proti tomuto provedení zmateční stížnosti dlužno především uvést, že dle rozsudečných zjištění se neomezil obžalovaný na pouhou kritiku vládního nařízení o mobilisaci a se nespokojil s pouhými bezvýznamnými frázemi, při některých politických schůzích opozičních stran obvyklými, nýbrž přímo veřejně svaloval vinu na mobilisaci s přípravou k válce na vládu, líčí její rozhodnost jako neodůvodněnou svévolnost vypočítanou na škodu dělnictva, ačkoliv bylo všeobecně známo, že opatření mobilisační, k nimž došlo v říjnu 1921, byla nevyhnutelně nutná k zabezpečení řádného provádění mírové smlouvy Trianonské a zajištění integrity republiky proti přehmatům maďarské vlády. Poněvadž tedy obžalovaný, jak rozsudek zjišťuje, sděloval skutečnosti smyšlené a převrácené a křivě vinil vládu z jednání nečestného a nemravného, překročil tím daleko meze přípustné kritiky. Pokud jde o námitku, že vláda není úřadem, stačí poukázati na ustanovení §u 64 poslední odstavce a §§ 70—84 ústavní listiny z 29. února 1920 čís. 121 sb. z. a n., dle nichž vykonává vláda veškerou moc vládní a výkonnou (pokud není zákony přikázána presidentovi republiky) — § 64 poslední odstavec —